

Jesus – the star

NÅR MAN tænker på rock- og popstjerner, film- og forboldstjerner og den dyrkelse, disse stjerner er genstand for, har man ikke særlig stor lyst til at præsentere Jesus for andre mennesker som *vores stjerne*. Ordet stjerne har en bilklang, som forvrænger billedet af Jesus. Og tænker man også på stjernetydning og interessen for horoskoper og lignende, falder det endnu vanskeligere at kalde Jesus for vores stjerne.

At kalde Jesus for vores stjerne kan lede vild. Især, hvis andre tror, at han bare er én ud af mange stjerner.

Når vi i dag ser stjernen som et symbol, tænker vi måske først og fremmest på stjernen som jødedommens symbol. Og korset er blevet kristendommens symbol. Men det var anderledes for de første Jesus-troende jøder.

De første Jesus-troende jøder var ligesom andre jødiske grupper optaget af et »stjernested« i GT, udtalt af denne mærkelige Bileam, som man kan læse om i 4. Mosebog 22-24. Han var hyret til at forbande Israel, men Israels Gud lod ham velsigne Israel, bl.a. med dette udsagn: »Jeg ser ham, dog ikke nu, jeg skuer ham, dog ikke nær! En stjerne opgår af Jakob, et herskerspir løfter sig fra Israel!« (4. Mos. 24,17).

Menigheden i Qumran ved Dødehavet var én ud af flere jødiske grupper, som bevarede erindringen om, at den kommende Messias skulle være stjernen, der opgår af Jakob.

Og senere i den jødiske historie minder Stjerne sønnen Bar Kochba ved sit navn om, at stjernestedet fra 4. Mosebog blev tolket messiansk af jøder. Da rabbi Akiva i år 132 e.Kr. proklamerede Bar Kochba som Messias, henviste han netop til stjernestedet i 4. Mosebog.

MEN STJERNESØNNEN Bar Kochba faldt til jorden. Han og hans tilhængere blev knust af den romerske okkupationsmagt.

I Åbenbaringsbogens sidste kapitel identificerer Jesus sig som *stjernen*: »Jeg, Jesus, har sendt min

engel for at vidne for jer om disse ting i menighederne. Jeg er Davids rodskud og ætling, jeg er den strålende morgenstjerne« (Johs. Åb. 22,16).

Her kombineres to steder fra GT, nemlig Messias-profetien fra Esajeas 11,1 med stjernestedet fra 4. Mos. 24,17.

Jesus – stjernen! Det er han som verdensherskeren. Men denne verdenshersker er netop i Åbenbaringsbogen også fremstillet som lammet, det slagtede (Joh. Åb. 5), som med sit blod har købt mennesker til Gud og gjort dem til konger og præster.

Jesus – morgenstjernen! Morgenstjernen fortæller, at en ny dag bryder frem. Sådan fortæller Jesus – morgenstjernen – at den evige dag skal bryde frem.

DETTE HAR menigheder, der føler sig trængt fra alle sider, brug for at høre. Dagen kommer, selv om man føler, det er nat. Sejren er inden for rækkevidde, selv om trængslerne er store.

De første Jesus-troende jøder var enige med andre jødiske grupper om, at stjerne-stedet i 4. Mos. skulle forstås messiansk. Uenigheden opstod, når de første Jesus-troende jøder påstod, at netop Jesus var opfyldelsen af stjerne-stedet.

For de første Jesus-troende jøder var Jesus *stjernen*, der var opgået af Jakob, og samtidigt havde denne stjerne givet sit eget liv som en løsesum for dem på korset.

Præsenterer vi på tilsvarende måde Jesus som vores stjerne – fortæller om ham i korsets og dermed også i opstandelsens lys – er der næppe den store fare for, at folk skal forveksle vores stjerne med denne verdens stjerner.

Vist er han *stjernen*! Eller på nudansk: *The Star*. Men så helt anderledes end de andre superstars, vi præsenteres for, og som mennesker hylder og tilbeder.

